

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Бургас, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ХІІІ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: ЯНА Д. АТАНАСОВА - МИТЕВА

при участието на секретаря МАРИАНА Д. КОЛЕВА
като разгледа докладваното от ЯНА Д. АТАНАСОВА - МИТЕВА
Административно наказателно дело № 20232120202990 по описа за 2023
година

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на С. С. М., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***** (в момента задържан под стража в Затвора гр.Бургас), чрез адвокат Б. Я., против Заповед за задържане на лице рег. № 3388зз-229/16.07.2023г., издадена от Я. Д. - длъжност разузнавач при сектор „КП“ 05 РУ- гр. Бургас.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане.

В откритите съдебни заседания жалбоподателят се явява лично и се представлява от пълномощника си – адв. Я. – БАК, който поддържа и доразвива, изложените в жалбата доводи.

Ответникът по жалбата се явява лично в първите по делото съдебни заседания, като оспорва жалбата.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално **ДОПУСТИМА**, като подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Първоначално жалбоподателят С. С. М., ЕГН: *****, е бил задържан със Заповед за задържане на лице рег. № 251зз-153/15.07.2023г., издадена от Кирил Цонев – инспектор в сектор ПСМПСОСК, отдел “Криминална полиция“ при ОДМВР-гр.Бургас. Цитираната заповед е издадена във връзка с наличието на данни за негова съпричастност към противозаконното отнемане на автомобил марка „Инфинити“, модел „М“, с рег. №*****

– престъпление по чл.346 НК. В тази връзка е било образувано и Досъдебно производство №3043М-557/2023г. по описа на РУП Несебър при ОД на МВР гр.Бургас. М. бил освободен на 16.07.2023г. в 16,20 часа.

На 16.07.2023г. в гр.Несебър в 20:00 часа, жалбоподателят С. С. М., ЕГН: *****, е бил задържан със Заповед за задържане на лице рег. № 33883з-229/16.07.2023г., издадена от Я. Д., на длъжност разузнавач в сектор КП при 05 РУ гр. Бургас, на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Цитираната заповед е издадена във връзка с наличието на данни за негова съпричастност към извършено престъпление по чл.346 от НК, а именно противозаконно отнемане на лек автомобил марка „Нисан“ модел „Джук“, с рег. № *****, извършено на 08.07.2023г в 12:30ч. В тази връзка е било образувано и Досъдебно производство №3388-369/23г по описа на Пето РУ гр.Бургас.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК.

Оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл.53 от ЗМВР в границите на предоставената му съгласно чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР компетентност.

Спазена е предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл.74, ал.1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата й. Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл.74, ал.2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл.63, ал.3 и 4 и чл.64 от ЗМВР и му е предоставено копие от заповедта.

Нормата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. По правна си същност задържането под стража на основание чл.72, ал.1, т.1 вр. с чл.73 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Предпоставка за прилагането е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Поради това, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка „задържане за срок до 24 часа“ е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. За прилагането на мярката е необходимо данните, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него, да са установени преди извършване на задържането. Задържането, като принудителна административна мярка, се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно

установено. Въпросът дали задържаното лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестрани и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл.72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със соченото нарушение не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

По мнение на съда тези обстоятелства в случая са налице. С жалбата административният орган е представил и преписката във връзка с издаването ѝ, като съдържащите се в нея данни се потвърждават и от изложеното от ответника в съдебно заседание.

Съгласно чл.142, ал.1 от АПК - съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Това съответствие е неразривно свързано с установяването на фактическите основания за издаване на акта. Към момента на издаване на оспорената заповед за задържане, по мнение на настоящия състав, са били налице достатъчно данни, че М. може да има съпричастност към процесната престъпна дейтелност, каквото е твърдението в мотивите за издаване на оспорената заповед.

Настоящият състав намира, че в случая не е налице нарушаване на принципа за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията. Съгласно разпоредбата на чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл.6, ал.2 от АПК прилагането на ПАМ по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 часа“ е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществен интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невиновност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода.

В конкретния случай са били налице данни, че лицето е извършило престъпление, което се установява от представените по делото докладни записки, от разпита на свидетеля Т. и отговора на поставените въпроси към ответника Д.. Посоченото се явява достатъчно, за да се приеме, че задържането се явява законосъобразно. Нещо повече, подозрението за осъществено от жалбоподателя престъпление се базира на разумни основания и се отнася до конкретно престъпление – по чл.346 НК, което се явява предпазна мярка срещу произволни арести и задържания (виж **Ipek and Others v. Turkey**, № 17019/02 и 30070/02, § 29, 3 февруари 2009 г., както и **Guzzardi v. Italy**, 6 ноември 1980 г., § 102, Серия А № 39 и **Brogan and Others v. the United Kingdom**, 29 ноември 1988 г., § 51, Серия А № 145 В).

На следващо място, съдът намира за неоснователно и възражението на защитата, че в случая е налице злоупотреба с законоустановения 24-часов срок за задържане на жалбоподателя и своеобразното му „удължаване“ посредством повторно задържане за още 24 часа. Пред тази хипотеза бихме били изправени в случай на последователно задържане за срок от 24 часа с различни заповеди, но по едно и също ДП. В конкретния случай обаче са били издадени две отделни заповеди за задържане на лице по две различни досъдебни производства /Досъдебно производство №3043М-557/2023г. по описа на РУП Несебър при

ОД на МВР гр.Бургас и Досъдебно производство №3388-369/23г по описа на Пето РУ гр.Бургас/, **образувани във връзка с осъществяването на различни престъпления, в районните полицейски управления на две различни населени места – гр.Несебър и гр.Бургас.** Напълно нормално и житейски оправдано е след като има данни за съпричастност на жалбоподателя към извършването на множество престъпни деяния /от свидетелят Т. бяха изнесени данни за разследване в случая на ОПГ/, същият да бъде задържан във връзка с тях. Още повече, че понастоящем се касае за извършена преценка относно необходимостта от задържане от два отделни и независими един от друг органа, работещи в условията на оперативна самостоятелност. Налице е и прекъсване между двете задържания, изразяващо се в наличие на период от време между края на първото и началото на второто такова и фактическо освобождаване на жалбоподателя и напускане от негова страна на сградата на РУП гр.Несебър. Ето защо и БРС намира, че в случая не са били нарушени правата на жалбоподателя и същият не е задържан извън законоустановения 24 - часов срок за това.

Неоснователно се явява и възражението на жалбоподателя касателно посоченото в заповедта място на задържането му. Действително, в хода на съдебното следствие се установи, че лицето е било задържано в к.к.Слънчев бряг, а не в гр.Бургас, както е посочено в обжалваната заповед. **Мястото на задържане обаче не съставлява един от задължителните реквизити на заповедта, посочени в специалната норма на чл.74, ал.2 от ЗМВР.** Такива са единствено: името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Ето защо и погрешното посочване на мястото на задържането, доколкото последното не е задължителен реквизит на заповедта, не се явява съществено нарушение, влечащо след себе си отмяна на обжалвания акт.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. М., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***** (в момента задържан под стража в Затвора гр.Бургас), против Заповед за задържане на лице рег. № 3388зз-229/16.07.2023г., издадена от Я. Д. – разузнавач при сектор „КП“ 05 РУ - гр. Бургас.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____